Melekler Korusun

Debbie Macomber

Çeviri
Filiz karaman

epsilon®

Kasım 2012

Sevgili dostlar,

Geri döndüler! Son üç yıldır bana, her türlü iletişim aracı kanalıyla, yeni bir Shirley, Goodness ve Mercy kitabını ne zaman yazacağımı sordunuz. İşte dostlarım, üç yıllık çalışmanın ürünü. Bu kez üçlü New York'u ziyaret ediyor, yine türlü tuhaflıklar peşindeler, ortalığı altüst ediyorlar ve insanların ilişkilerine karışıyorlar. Kendilerine bir türlü engel olamıyorlar!

Bu kitap özel çünkü sizi yeni bir melekle tanıştırıyorum. Adı Will, kendisi birkaç yıl önce bir okuyucumdan aldığım mektup sonucunda ortaya çıktı. Rose Williamson, benim Will adında bir meleğim olması gerektiğini söylüyordu. Mektubu okurken kaşlarımı çattığımı ve "Neden yeni bir melek eklemem ve adını da Will koymam gerekiyor acaba?" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Okumaya devam ederken, Rose, "Meleklerinizi İncil'in 'Mutlaka iyilik ve merhamet seni takip edecek…'* diyen 23. Mezmur ayetine dayandırdığınızı görünce…" diyordu. O anda harika bir fikri benimle paylaşan akıllı okuyucum sayesinde, zihnimde Will adındaki yeni çırak melek oluştu. Teşekkür ederim, Rose!

Noel döneminin çılgınlığından kaçın; bir fincan çay ve bir Noel kurabiyesi alıp ayaklarınızı yüksek bir yere koyarak

*Ayetin orijinali "Surely, (mutlaka anlamına gelmekte ve ses olarak Shirley'ye benzemektedir) goodness (iyilik) and mercy (merhamet) *will* follow you"dur ve Will adı buradan gelmektedir.

rahatça oturun. Gevşeyin ve gülmeye hazırlanın; olur da sokakta tek başına dolaşan bir deve görürseniz, bu muzipliğin ardında kimin olabileceğine dair bir tahmin yürütebilirsiniz.

Harika bir Noel geçirmenizi dilerim.

Debbie Macomber

Not: Okuyucularımın yazdıklarını okumak hep çok hoşuma gidiyor; bu yüzden lütfen benimle temasa geçmekten çekinmeyin. Bana websitem DebbieMacomber.com aracılığıyla ya da Facebook'ta DebbieMacomberWorld adresinden ulaşabilir, P.O Box 1458 Port Orchard, WA 98366 adresine mektup gönderebilirsiniz. Yorum ve görüşleriniz benim için çok değerli.

Melekler Korusun

Bir Shirley, Goodness ve Mercy
Noel Hikâyesi

Diane DeGooyer ve Kathy Huard'a

Tanrı'nın bana en çok ihtiyaç duyduğum anda
gönderdiği iki özel meleğe

Birinci Bölüm

"Burası gerçekten Dünya mı?" diye sordu çırak melek Will, alçaktan uçan bir bulutun üzerinde üç hocasıyla birlikte yüzüstü yatarken. Aşağıdaki hummalı faaliyete bakarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Dünya," diye bilgilendirdi Mercy yanlarındaki genç çırağı hafif bir gururla. Bütün sorunlarına karşın, Dünya, gökyüzüne uzanan yüksek binaları, çevrelerini saran manevi dünyadan habersiz, bir amaç uğruna koşuşturup duran insanlarıyla büyüleyici bir yerdi. Mercy defalarca insanlara karşı sabrını kaybetmişti. Tanrı'nın yaratımlarının zirvesi kabul edilen insanlar, kavrayışları son derece sınırlı ve ruhsal açıdan bomboş görünüyorlardı. Yine de Mercy onları seviyor ve Dünya ile ilgili görevlerine çok değer veriyordu.

"Burası New York," diye ekledi Shirley; çenesini el-

lerine dayamış, özlemle aşağıya bakıyordu. "Ah, bu kente bayılıyorum."

"Daha net konuşmak gerekirse, Manhattan," diye belirtti Goodness ve kendisinin de Dünya'yı ziyaret etmeyi özlediğini göstermek istercesine hafifçe içini çekti.

Dörtlü, Times Meydanı'nın üzerinde dolaşıyor, Yeni Yıl kutlamasında yer bulmak için koşuşturan gürültülü kalabalığı izliyordu.

Aşağıdaki sokaklarda yaşanan manzarayı ilgiyle incelerken, Will'in gözleri büyüdü. "Her zaman böyle midir? Yani hep böyle hareketli ve kalabalık mıdır?"

"Hayır, hayır, bu özel bir gece. İnsanlar Yeni Yıl'ı karşılamak için bir araya toplanıyorlar." Zaman, Dünya'ya özgü bir kavramdı. Cennet'te her şey çok farklıydı. Sonuç olarak, üç Dua Elçisi'ne Dünya ile ilgili görevler verildiğinde, zaman sınırlaması sorunlar yaratıyordu.

"Gabriel* bizim…"

"Gabriel," dedi Shirley hemen Will'in sözünü keserek. "O, seni buraya getirdiğimizi tam olarak bilmiyor. Belki bu kısa ziyaretten ona söz etmesen iyi olur, tamam mı?"

"Evet, lütfen, en iyisi sana Dünya'yı gösterdiğimizi *hiç kimseye* söylememek." Gabriel'in onların neler karıştırdıklarını öğrenmeleri halinde başlarının türlü türlü derde gireceğini söylemeye bile gerek yoktu.

"Gabriel iyi niyetli ama böyle konularda biraz fazla titiz," diye açıkladı Goodness.

*Boş melek

“Neden peki?” Will üçüne birden baktı.

“Şey, bak… biz üçümüz… tamamen eğitim amaçlı olarak sana Dünya’yı ve Tanrı’nın çok sevdiği insanları kuşbakışı göstermemiz gerektiğini düşündük.” Mercy, biraz sinsice gibi görünse de aslında çok saygın olan niyetlerini açıklamalarını istercesine arkadaşlarına baktı.

Dünya’ya yaptıkları bu ziyaret ani bir karar olmuştu. Bunu Mercy önermişti. Elbette Goodness hemen kabul etmiş, kısa bir tartışmadan sonra Shirley de razı olmuştu.

Çırak melek Will onların sorumluluğuna verilmişti. Bu durumda, Dua Elçisi olarak çalışmaya başladığında kendisini bekleyen sıkıntı ve zorluklar konusunda bir fikir sahibi olması en doğrusuydu. İş biraz zorlu ve karmaşık olabiliyordu; Will de insanların tutum ve davranışlarını ne kadar iyi anlarsa, Gabriel kendisine bir görev verdiğinde o kadar başarılı olurdu.

Mercy, kendi hocalığında Will’in bir gün çok iyi bir Dua Elçisi olacağından emindi. Will genç ve hevesliydi; Dünya ve kendisinin oynayacağı rol hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Daha önce haksız yere “bela çıkaran” damgası yemiş olan Mercy’nin söylediği gibi, onlarınki kendini ciddi bir şekilde adamayı gerektiren bir görevdi. Buna inanan bir tek o değildi. Goodness –ah zavallı Goodness- da şöhretten payını almıştı ve Mercy kendini kısmen suçlu hissediyordu. Ama bu tamamen ayrı bir hikâyeydi. Shirley daha çok düz-ve-dar- yolda kalma eğilimindey-

di ve arkadaşlarını yola getirmek için çok uğraşıyordu. Hatta eski bir Koruyucu Melek olan Shirley o kadar iyi iş çıkarmıştı ki, Gabriel şu anda yanlarında olan umut vaat eden genç meleği onların eğitmesini önermişti.

Elbette, üçünün Will'i eğitme görevini kabul etmeleri halinde hilelerin, numaraların, hiçbir şeyin olmayacağı açıktı. Üçü de kabul etmişlerdi. Bu büyük bir onurdu ve onlar da iyi niyetliydiler.

Şimdi, Yeni Yıl kutlamalarında, dünyanın en büyüleyici şehirlerinden birinde, Times Meydanı'nda idiler. Mercy, anın tadını çıkararak derin bir soluk aldı. Will'i getirmek iyi bir bahane olmuştu ama işin doğrusu kendi de Dünya'yı ziyaret etmeyi özlemişti. Son görevlerinin üzerinden epey zaman geçmişti ve büyük şehrin karmaşasını özlediğini hissediyordu.

"Dünya muhteşem bir yer değil mi?" dedi Goodness, kanatlarını keyifle çırparak. "Şu neon ışıklarına baksanıza. Işığa bayılıyorum."

"Hepimiz bayılıyoruz," diye hatırlattı Shirley.

"Aşağıya, insanların yanına gidebilir miyiz?" diye sordu Will.

"Kesinlikle hayır." Shirley birden yüksek sesle karşı çıkmıştı.

"Bunun bir zararının olacağını sanmıyorum," diye araya girdi Goodness. Bakışları, aşağıdaki şehrin parlak ışıklarına takılı kalmıştı.

Will bir ona, bir diğerine baktı.

"İnsanların arasına karışma fırsatı olmazsa, onları

nasıl tanıyacak?" diye sordu Mercy, sevgili arkadaşının tarafını tutarak. Shirley bazen kurallara fazla takılabiliyordu. Tamam, en başında insanlara yaklaşmayacaklarına söz vermişlerdi ama bu Will için çok iyi bir öğrenme fırsatı olabilirdi.

"İnsanları tanımazsa nasıl Dua Elçisi olarak çalışacak?" diye karşı çıktı Goodness.

Shirley duraksadı. Bazı konularda inatçı olsa da, kolayca ikna edilebiliyordu. Mercy'ye göre bu, onunla çalışmanın en güzel yanıydı.

"Şey…"

"İnsanların dualarını duyuyor muyuz?" diye sordu Will.

"Ah, hayır," diye açıkladı Shirley. "Yalnızca Tanrı onların dualarını duyar. Sonra bunları Gabriel ile konuşur ve…"

"Sonra da Gabriel o istekleri bize iletir."

"Biz de duaların karşılık bulmasına yardımcı oluruz."

"Görevlerimizden biri, insanların Tanrı'nın yardımıyla kendileri için ne çok şey yapabileceklerini anlamalarına yardımcı olmaktır," diye açıkladı Goodness.

"Onların yaşamlarına müdahale etmeden elimizden geleni yapıyoruz," diye ekledi Shirley hemen, Goodness ve Mercy'ye bakarak.

Bu bir uyarıydı ve Mercy bunu arkadaşı konuştuğu anda anladı.

"Ama ilk ve önemli kısım şu," diye vurguladı Goodness. "Bizim görevimiz," bu insanlara bir ders vermek.

Ancak o zaman insanlara dertleri konusunda yardımcı olabiliyoruz.

"Asıl zorluk, onlar öğrenmek istemediğinde yaşanıyor." Goodness başını iki yana salladı çünkü işin bu tarafı oldukça zorluydu. "Bazı insanlar Tanrı'nın hemen müdahale etmesini ve kendilerinin en küçük bir çaba ve katkısı olmaksızın isteklerini gerçekleştirmesini bekliyor gibi görünüyorlar."

"Ama işler öyle yürümüyor," dedi Mercy, o zavallı akılsız ruhlara yardımcı olmak için bazen kural dışı yollara başvurduğu halde. Teoride, dualaların karşılığını vermek hiç de zor görünmüyordu. Ne yazık ki insanlar bazen son derece ahmak olabiliyorlardı.

"Çok inatçı olabiliyorlar," dedi Goodness yine kafasını iki yana sallayarak.

"İradeli," diyerek ona katıldı Shirley.

"Ah evet, bir keresinde…" Mercy birden sustu. En iyisi geçmişteki marifetlerini hiç gündeme getirmemekti çünkü bu, sorumlulukları altındaki genç meleğin yanlış bir kanıya kapılmasına ve onların izinden gitmesi gerektiğini düşünmesine neden olabilirdi. Gabriel buna çok bozulurdu.

"Bir keresinde?" diye üsteledi Will. "Ne olmuştu?"

"Boş ver," dedi Shirley durumu kusursuz biçimde kavrayarak. "Bazı şeyler geçmişte kalır ve asla tartışılmaz."

"Aşağı inip kalabalığın arasına katılabilir miyim?" diye sordu Will yine. "Gabriel'e hiçbir şey söylemem."

"Yalnızca o değil," dedi Shirley. "Bu konuda Cennet'teki hiç kimseye tek söz etmemeliyiz."

"Ya da Dünya'da," diye hatırlattı Goodness.

"İnsanlarla konuşamaz mıyız?" Will kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Konuşabiliriz ama yalnızca…"

"Ama kesinlikle bu gece değil," dedi Shirley. Bunu o kadar hızlı söylemişti ki sesi tam bir oktav yükselmişti.

Mercy, Will'in elini tuttu. "Son iki milenyum içinde insanlarla doğrudan konuştuğumuz zamanlar oldu."

"Ancak bunlar nadir durumlardı."

"Evet, çok nadir."

"Ama olması gerektiği kadar nadir değil," diye ekleme ihtiyacı duydu Shirley. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bu eğitim seansının üstesinden gelmenin en iyi yolunu bulmaya çalışır gibi göründü.

"Will'in aşağı inip kalabalığa karışmasının bir zararının olacağını sanmıyorum," dedi Goodness yine. "Şu anda, Dünya'da çok özel bir gece yaşanıyor."

"İnsan olsun olmasın, hiç kimseye tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum," diyerek onlara güvence verdi Will.

Mercy'nin kendisi de kalabalığın arasına karışmak için can atarken, Will'in isteğini reddetmek çok zordu. Mercy'nin Dünya'yı ziyaret etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve insanlar onu büyülemişti adeta.

"Yapalım bunu." Goodness, Mercy kadar hevesli bir şekilde ellerini ovuşturdu.

“Ben… bilmiyorum.”

Mercy, eski Koruyucu Melek’i duymazdan geldi. “Ben gidiyorum!” diye bağırdı. “Will, beni takip et ve yanımdan uzaklaşma. Ben ne yaparsam onu yap.” Bir yanında Will, diğer yanında Goodness ile Times Meydanı’na doğru inmeye başladı.

“Hayır, hayır… bu bir hata olabilir!” diye bağırdı Shirley, onlara yetişmek için hızlanmadan önce. “Benim yaptığımı yapın,” diye ekledi.

Dördü, insanların yaslandığı beton bir duvarın arkasına indiler. İki tarafta polisler duruyordu ve kalabalığı gözlüyorlar, asayişi bozacak bir şey olmasın diye tetikte bekliyorlardı.

“Bizi duyabiliyorlar mı?” diye fısıldadı Will.

“Yalnızca kendini Tanrı’ya adamış ruhani kulaklar,” diye karşılık verdi Shirley. “Ama onlar da duyduklarında kendilerinden şüphe ediyorlar.”

“Şu anda kimse dinlemiyor.” Mercy, kalabalıktakilerin kendilerini anın heyecanına kaptırmış olduklarından, onların varlığını bile fark etmeyeceklerinden emindi. En iyisi de buydu zaten.

“Neden paltolarına, atkılarına, eldivenlerine sarınmışlar?” diye sordu Will çevresine bakınarak.

“Çünkü mevsim kış.”

“Ya.”

“Herkes başını kaldırmış, dev saate bakıyor,” dedi Will.

“Evet, yeni yılın gelmesine yalnızca iki dakika kaldı.”

"Bu önemli mi?"

"Ah, evet. İki dakika içinde bu yıl bitecek ve yeni bir yıl başlayacak." Will'in bu durumu anlaması zor olacaktı. Genç meleğin bildiği her şey Cennet'e dairdi; orada da saatler, takvimler yoktu. Cennet'te, zamanın anlamı yoktu. Geçmiş, bugün ve gelecek… hepsi birdi, aynıydı.

Zaman kısıtlamaları Mercy için de her zaman sorun olmuştu. Gabriel insanların dualarının karşılık bulmasına yardımcı olmaları konusunda onlara genelde sınırlı zaman tanırdı ve bu denli dar bir zaman dilimi içinde kalmak çoğu zaman olanaksız görünürdü. Ancak Mercy deneyimleri sonucunda, Tanrı sayesinde her şeyin mümkün olduğunu görmüştü. Bu onun için çok sağlam bir ders olmuştu ve fırsatını bulduğunda bunu Will'e de aktarmak istiyordu.

"Neden yollar siyah?" diye sordu Will, ayaklarına doğru bakarak.

"Burada yollar altından değil."

"Asfalt. Dünya, Cennet gibi bir yer değil," diye açıkladı Mercy. Will Dünya'da biraz daha dolaştığında, başka farklılıkları da görecekti.

"Shirley nerede?" Goodness etrafında öyle hızlı döndü ki küçük bir kasırganın oluşmasına neden oldu. İnsanlar şapkalarını sıkı sıkı tuttular. Kâğıtlar her tarafa uçuştu. "Shirley'yi kaybettik."

"Hayır, kaybetmedik." Mercy, Will'in hatırı için, sakin kalmaya çalışıyordu. "Eminim buralarda bir yerdedir."

“Değil.”

“Ah Tanrım!” diye bağırdı Will. “Shirley ortadan kayboldu.”

“Burada olmak zorunda.” Mercy de paniğe kapılmaya başlamıştı. Bu pek iyiye işaret değildi. Shirley onlardan daha yaşlıydı ve dikkati kolayca dağılabiliyordu. Ama böyle birdenbire kaybolmak hiç ona göre değildi. Üçünün arasında, en sorumluluk sahibi olan Shirley idi.

“Çocuk bulmaya çalışın,” dedi Mercy, Goodness ve Will’e. Çocuklar, Shirley’yi hemen çekerdi. Koruyucu Melek olarak geçirdiği onca yılın sonucuydu bu.

Mercy arkadaşını görmek için gözleriyle kalabalığı taradı. Sonra da caddenin üzerinde yükselip aşağıya baktı.

Goodness onun yanına gitti. “Onu görebiliyor musun?”

“Sen?”

“Hayır.”

Mercy bakmaya devam etti. Goodness’la konuşmak için döndüğünde, arkadaşının da orada olmadığını gördü. “Will!” diye bağırdı. Durumun kontrolünü tamamen kaybetmiş olduğundan korkuyordu.

“Buradayım.”

Çok şükür! “Goodness’ı görüyor musun?”

“Ya Shirley?”

Mercy, Shirley için Goodness için endişelendiği kadar endişelenmiyordu. Dua Elçisi arkadaşı, başıboş kaldığı anda kolayca başını derde sokabilirdi. Hem de hiç çaba sarf etmeden yapabilirdi bunu.

“Şu standdaki insanların yanında duran Goodness mı?”

Stand mı? Ne standı? Mercy, Will’in gösterdiği yeri görene kadar alanı gözleriyle taradı. İşte korktuğu olmuştu. Goodness, kameralarıyla harıl harıl çalışan bir televizyon ekibine kaptırmıştı kendini. Hep şu ışıklar yüzünden. Goodness ışıklara hiç dayanamazdı.

Mercy bir anda Goodness’ın yanında bitti. Goodness’ın elektroniğe karşı da zaafı vardı. Cennet’teki her şey çok ileri düzeydeydi. Bu yüzden Goodness, Dünya’da hâlâ yaygın olarak kullanılan ilkel iletişim yöntemlerinden çok etkileniyordu.

“Goodness!” diye bağırdı Mercy. “Yapma!”

Neye uğradığını şaşıran Goodness, dev ekrandan uzaklaştı ama bu arada gölgeli silueti kısacık bir an ekrana yansımıştı. Kalabalığın arasında fısıldaşmalar başladı.

“Gördünüz mü?” diye bağırdı biri ve ekranı işaret etti.

“Meleğe benziyordu.”

“Bu, Tanrı’dan bir işaret.”

Mercy homurdandı. Bu, düşündüğünden de kötü olmuştu. Eğer olanlar Gabriel’in kulağına giderse, bir daha Dünya’yı ziyaret etmeleri sonsuza dek yasaklanırdı.

“Böyle bir şeyin olacağını biliyordum.” Shirley birden ortaya çıkmıştı; elleri belindeydi. Yüzü haklı bir öfkeyle buruşmuştu.

“Biz de seni arıyorduk,” diye atıldı Mercy, Shirley’nin yakınmalarına fırsat bırakmadan. “Nerelerdeydin?”

“Buralardaydım.”

“Goodness.” Shirley, Dua Elçisi’nin bir kez daha ekranda görünmesine ramak kala, onu yakaladı.

“Kendini tutamıyor, elinde değil.” Mercy kendini sevgili arkadaşını savunmak hissetmişti.

“Will nerede?”

Will ortalarda yoktu gerçekten de.

“Ben onu bulurum.” Ama Mercy’nin önce Goodness ile ilgilenmesi gerekiyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Shirley, Goodness’ı ikinci kez yakalayarak. “Ben onu Cennet’e götüreceğin. Sen Will’i bul.”

“Sen neredeydin?” diye sordu, Shirley’nin hiçbir açıklama yapmadan gitmesine izin vermek istemeyen Mercy.

“Özür dilerim. Huysuzlanıp ağlayan bir çocuk gördüm. Annesi onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor ama pek başarılı olamıyordu. Ben de yardım ettim. Oğlan hemen uykuya daldı. Şimdi uyuyor.”

“Senin sayende.”

“Zamanında epey ninni öğrenmiştim.”

Shirley’nin bunu yaptığına kuşku yoktu.

“Ben de olabildiğince çabuk yanınıza gelirim.” Mercy göz ucuyla Will’i görmüştü. Tam şüphelendiği gibi, Will sokağa geri dönmüştü. Kalabalık, saniyeleri geriye saymaya başlamıştı. Sonra insanlar yeni yılı neşeyle ve yüksek sesle bağrışarak karşıladılar.

“Mutlu yıllar!” diye bağırdı Shirley, Goodness’a eve doğru eşlik ederken.

“Mutlu yıllar,” diye karşılık verdi Mercy. Şimdi tek yapması gereken, Will başını derde sokmadan önce gidip onu almaktı.

Ah Tanrım… Tanrım… görünüşe göre çok geç kalmıştı.

Çevresinde insanlar kucaklaşıp öpüşüyorlardı. Will de yalnız başlarına, birbirlerine sırtları dönük halde dikilen iki kişinin yanında duruyordu.

Mercy, olacakları görüyordu. Buna engel olacak gücünün olmadığını hissetti. Will bir kanat hareketiyle, iki yabancının çarpışmalarına neden oldu.